

Sense més preàmbuls, doncs, comencem la conversa:

—*Primerament, Sr. Bonet, ens agradaria de conèixer el lloc on va néixer i saber qui eren els seus pares.*

—Sóc fill de pares mestres de primera ensenyança, exercint només el meu pare, que guanyà la plaça de Berga per mitjà d'unes oposicions, lloc a on traslladà la residència i del qual jo sóc nat, el dia 26 d'abril de 1886, i batejat en la seva església parroquial.

Quant jo tenia quatre anys tornà a fer oposicions i guanyà una plaça a Barcelona, on transcorregué la meva infantesa i joventut.

—*¿Quins motius el van impulsar a seguir la carrera de medicina?*

—Vaig estar al col·legi del qual era mestre el meu pare fins als onze anys, en que, com que tota la seva afició eren els llibres, va procurar que fes el batxillerat, que llavors durava cinc anys, i així ho vaig fer. Acabat el batxillerat les meves aficions eren les belles lletres: la lírica castellana m'enlluernava amb son ritme musical, Verdaguer amb sa mística i el «Canigó» m'entusiasmava pels seus conceptes sublims i pel seu llenguatge tan dolç i harmoniós... Però el meu pare era només mestre, i els fills teníem de seguir una carrera per guanyar-nos la vida.

—*¿Com va ser, doncs, que fos la medicina i no la pedagògica?*

—El meu avi matern era metge i el seu fill i oncle meu també, el que va motivar que jo seguís aquesta carrera, encara que sense gran entusiasme, ja que era molt poruc i espantadís, de tal manera que quan pel carrer veia un grup de gent per causa d'algun accident, procurava allunyar-me per no tenir de presenciar-ho. Afortunadament, amb alguna repugnància al principi, vaig passar els primers cursos d'anatomia. Després els malalts ja no em feren tanta impressió. Vaig ser durant quatre anys intern a l'Hospital de la Sta. Creu amb diversos metges, principalment amb el Dr. Homs a la Sala de Sant Antoni, on teníem d'assistir a tots els accidentats de Barcelona. Allà vaig practicar la cirurgia traumàtica d'ossos trencats i ferides molt greus, algunes vegades mortals.

Dels 120 estudiants del meu curs només una trentena aprovàrem totes les assignatures, essent declarat metge pel primer tribunal que es formà de revàlida, i quedant en possessió del títol quan tenia 23 anys, a les vigílies del meu sant.

—*¿Quin va ser el primer lloc on va exercir la carrera que acabava d'aconseguir?*

—Llissà va ser el primer, i l'últim, on he exercit, i el centre de la meva activitat professional. Tot Sta. Eulàlia i quasi tot Llissà de Vall eren clients meus, a més d'unes 60 cases del Rieral de Bigues i algunes foranes de L'Ametlla, Canovelles i la Serra de Palou, que sumaven més de 50. De manera que el meu treball, comptant que en aquell temps feia tota la cirurgia d'ossos i assistia els parts, ha estat intens i copiós.

—*¿Quina és la data de la seva vinguda a Llissà?*

—El dia 4 d'agost de 1909, immediatament després de la tristament cèlebre «Setmana Tràgica», i el 9 de novembre del mateix any vaig ser nomenat metge de l'Ajuntament.

—*¿Recorda les primeres visites que va fer a Sta. Eulàlia?*

—Una de les primeres va ser a can Brustenga, per a assistir a un mosso, fill de can Sardanet de Llissà, que va morir d'una caiguda del cavall. Des